

Uskrsna čestitka

Uskrs je poruka ovome svijetu i čovjeku, da život i uskrsnuće imaju zadnju riječ. U svagdanjem životu svaki od nas osjeća težinu svojega križa - kroz patnju, osamljenost i nerazumijevanje, osjeća zloću oko sebe i nemir u sebi. Isus nam, stoga, svoji uskrsnućem želi svratiti pogled dalje, na ono što dolazi poslije križa – a to je uskrsnuće. Njegov križni put ne završava polaganjem u grob, nego uskrsnućem. Uskrs je: u Kristu ostvarena pobjeda dobra nad zlom, pobjeda života nad smrću, pobjeda ljubavi nad mržnjom, nade nad očajem.

Pozvani smo, sestre i braco, prepoznati i otkriti sebe i svoju sudbinu u Kristu patniku, ali i u Kristu uskrsnome, jer Kristovim uskrsnućem dobivaju smisao sve naše boli i naša stradanja. Naš ljudski život u Kristovom uskrsnuću dobiva odgovor na ono za čime čovjek traga i što želi ostvariti: vječno trajati, vječno živjeti. Na žalost, događa se da čovjek to ponekad traži kod krivih voda i na pogrešnom mjestu. Uskrs nas poziva da ovdje i sada, u ovom vremenu i na ovom kutku naše zemlje, živimo evanđeoske poruke u odnosu prema Bogu i prema čovjeku. Ne treba uzvikivati velike parole nego svjedočiti svoju vjeru: življenjem svog krsnog saveza, svagdanjom molitvom i slavljenjem, poštivanjem dostojanstva svakog čovjeka, poštivanjem prava na rad i na pravednu placu, pomaganjem onima koji žive u bijedi i siromaštvu, koji su prognani i bez doma.

Krist je na sebe uzeo svu bol, sve nepravde i sve grijehе svijeta. Sve se to slilo u njegovo srce. No, uskrsnog jutra njegovo srce je zasjalo radošću i svjetlom Božje pobjede nad grijehom i smrću. Ta radost i to svjetlo, koje je zasjalo Kristovim uskrsnućem, jest temelj neugasive nade vječnoga života za svakog čovjeka koji ide Isusovim putem.

Uskrsli Isus šalje Mariju Magdalenu k učenicima da im donese vijest o uskrsnuću: "Idi, javi mojoj braci!" Isus naziva svoje učenike bracom.

I sve nas, dragi vjernici, uskrsli Isus šalje k ljudima, k svojoj braci i sestrama, da im donesemo tu radosnu vijest o uskrsnuću, vijest o njegovom Ocu i našem Ocu, u čijoj ljubavi smo, kao braca i sestre Uskrsloga, beskrajno sigurni i kojom smo bezgranično zaštićeni od svih nesigurnosti koje nas okružuju i od opasnosti koje nam prijete.

Stoga, želim svima Vama, dragi vjernici, radost Uskrsa zbog Kristove pobjede nad smrću. Molim uskrslog Gospodina da nada našeg vlastitog uskrsnuća, u vama koji još nosite svoj križ, ne klone nego da u vjeri idete za Kristom putem koji preko Velikog Petka vodi do Uskrsa.

Sve Vas pozdravljam i na sve vas zazivam Božji blagoslov.

Želim vam sretan Uskrs

Branko Berić, biskup

Uskrs

Isus Pravednik je razapet. Umro je. Prijatelji su ga položili u grob. Kalvarija je opustjela. Većina ljudi je nastavila svoje redovne živote, jer ništa izuzetno se nije dogodilo što se već nije događalo, pogubljenje “bezbožnika” i “političkog bundžije”. Subota, šabat, dan je mirovanja. Nitko ne zna gdje su se zavukli Isusovi učenici. Šok traje. Sve se prebrzo dogodilo. U strahu, nisu se ni snašli. Nikada dovoljno budnosti. Dobro se da iznenaditi, prepadne se pred količinom i snagom zla, često je i lakovjerno, prepovjerljivo. Zlo je često racionalnije, brže, smišljenije od dobra. A neki o tom ne bi uopće ni razmišljali, jer najbolje je sve odgurnuti u stranu i prepustiti da situacija i stihija svime upravljaju. Dvojica razočarani vraćaju se kući, u Emaus. Očekivanja su potonula, nada je srušena. Bog se ušutio, Bog je razočarao.

Žene su negdje zajedno. Žene, ne “velike” i “poznate” žene, nego obične. Planiraju najljudskije čine pijeteta kako otići na grob, pomazati mrtvo tijelo, pomoliti se. Žene, koje se ne svađaju tko više vjeruje, nego vjeruju da ljubav traje i poslije smrti. I nisu to žene poglavara ni upravitelja, nikakve predsjednice udruga, nikakve obraćene estradne zvijezde, nisu to nikakve društveno časne osobe ali ni sluškinje ikoje vlasti i stranaka, nisu žene bez svoga mišljenja i samostalnosti. Žene su to koje su ljubile Isusa više od velikih svećenika, Pilata i Barabe. I koje nisu očekivale ništa veliko osim da mogu biti uz Učitelja. I žene će biti iznenađene novošću, praznim grobom i Božjim glasnikom i porukom. I na njih se navukla šutnja poraza. Ništa posebno nisu očekivale. Redovni život koji treba nastaviti. Žene kao ljudi života.

Naš propovjedni tekst govori isto tako o jednom takovom jutru, o ženama koje su uranile i krenule sa miomirisom da pomažu svoga učitelja i time mu daju posljednji dokaz svoje ljubavi i poštovanja. U takvo isto jutro kao što je ovo danas one nisu bile radosne već duboko žalosne jer ih je put vodio ka grobu. Bile su ne samo žalosne nego i izgubljene i pitale se na koji način mi svom prijatelju i učitelju možemo iskazati službu ljubavi. I pitanje nije bilo riješeno sve do groba.

Ali kakvo iznenađenje kad su stigle veliki kamen groba koji je zatvarao otvor bio je pomaknut i tijelo njihovog učitelja Isusa više nije bilo tamo i najednom je zasjalo svjetlo u grobu i osvijetlilo dva anđela u blještavoj svjetlosti koji su im objavili da on nije više tamo on je uskrsnuo i živ je. Šokirane i u strahu one su odjurile i o tome šutjele.

Drage sestre i braćo malo je Biblijskih tema na koje su ljudi tako osjetljivi kao što je to bilo Isusovo uskrsnuće. Tu se više ne radi samo o jednom trenutku Isusova života tu na zemlji među nama, već o smislu njegova života uopće, a njegova sudbina je sudbina svakoga vjernika. Ako je istinit sadržaj vjere glede uskrsnuća, onda je u našem svijetu ugroženom smrću zasjala iskra neuništivog Božjeg života koja jamči konačnu pobjedu nad beznađem smrti. Apostol Pavao kaže i poručuje svojim vjernicima Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je vaša vjera.

Vjeru u uskrsnuće ljudski razum je uvijek najteže prihvaćao, jer čovjek obično prihvaća ono gdje je sam svjedokom, što je sam vidio i opipao.

A sam čin uskrsnuća je bio bez ljudskog svjedoka , već samo u prisutnosti anđela koji su se i suočili sa prvim susretom dvije žene koje dolaze da pomažu Gospodina.

Različite ankete pokazuju i danas da kršćani koji doduše vjeruju u Boga , ali ne računaju u mogućnost uskrsnuća jer ljudski razum najteže prihvaća tu vjersku istinu. evanđelisti prije svega imaju potrebu i žele navijestiti Raspetoga Isusa kao pobjednika smrti kao uskrsloga Gospodina koji se živ i proslavljen vratio među njih. Oni ne opisuju sam čin uskrsanja koji se i nije desio pred svjedocima, nego susret s uskrsnim iz kojeg je nastala njihova vjera i život prve crkve.

Oni ne izvješćuju nego svjedoče za uskrsloga. Bitno je da se kod ukazanja učenicima dogodilo prepoznavanje svoga učitelja Isusa. I da su shvatili da ih on zove da idu propovijedati u njegovo ime.

Svjedočimo svojoj braći i sestrama da Bog ima zadnju riječ i da se iz te sigurnosti rađa radost života.

Čudesna vijest o uskrsnuću je najveći događaj u povijesti svijeta i u vječnosti.

Krist se vinuo iz tame i smrti u svjetlo ovog slavnog jutra, pobijedio je svu vlast đavla Grob je prazan Gledajmo uskrslog Krista samog Isusa Živoga.

Isus je svojim uskrsnućem time prešao granicu zemaljskog i ušao u prostor nadzemaljskog i vječnog.

Zbunjenost oko praznog groba pokazuje u kolikoj je mjeri uskrsnuće bilo novo i neočekivano. Tek osobni susret sa Kristom uskrsnim mogao je unijeti jasnoću i stvoriti vjeru. Nitko nije povjerovao brzo i jednostavno već zapravo kod ukazanja uskrslog Krista počela je i vjera u uskrsnuće i uskrslog rasti. Iako učenici u njemu prepoznaju svoga učitelja uskrsli Gospodin okružen je nadzemaljskom tajnom koja učenike ispunja strahom i nesigurnošću i nema više one intimne blizine kao što je bila dok je zajedno s njima djelovao.

Svojom pobjedom nad smrću on Isus Krist pripada svima i svi ga moraju prihvatiti vjerom Isus kaže Tomi kad se ukazao učenicima «Sad si vidio i sad znaš da sam živ Jer si me vidio vjerovao si i zato kaže dalje Blago onima koji ne vide a vjeruju. To vrijedi i danas svaki mora sam za sebe vjerovati da je Isus uskrsnuo i da je to izvor nade i za njega.

Gospodin Isus Krist nije neka nauka , neki duh ili neka ideja, apstrakcija ili utjecaj. On je živi Krist. On je još za života tumačio i upozorio učenike da postoji i umiranje koje ne donosi propadanje već novi život. To je umiranje sjemena u zemlji , da bi se rodila stabljika i klas. S time je on prisposobio čovjekov život. I samo onaj čovjek koji svoj život tako shvati i usmjeri može shvatiti što znači da je Isus uskrsnuo. Zato kažemo i vjerujemo da je Uskrs blagdan svjetla MI svi u ovo radosno uskrsno jutro primimo poslanstvo Uskrsa sa otvorenim srcem i vjerom u našeg Gospodina kličimo Tebi slava o Uskrsli, Tebi pobjeda zauvijek

Amen !

Branko Berić ,biskup

Svrhovit život

Korizmeno vrijeme je razdoblje od 40 dana prije Uskrsa. Korizma je vrijeme pripremanja, vrijeme molitve, vrijeme samoispitivanja, vrijeme učenja. Ovo vrijeme je posebna prilika pogledati u svijetlu Božje riječi svoju vjeru, svoju ljubav, svoj život. Isus govori: „*Tko ljubi život svoj, izgubit će ga; a tko mrzi život svoj na ovom svijetu, sačuvat će ga za život vječni.*“ Ivan 12:25

Isus nas pita, znaš li tko je cilj tvog života? Je li cilj našeg života osigurati svoj život u sebi vrijednim stvarima kao što su obrazovanje, profesija, posao, plaća... Je li naš cilj da prođemo život najugodnije, najlakše...

Lav Nikolajevič Tolstoj, ruski grof, književnik i mislilac i jedan od najvećih svjetskih romanopisaca, bio je i zagovornik slobodnjačkog kršćanskog anarhizma koji se, po njegovim riječima, temeljio na onome što je rekao Isus Krist umjesto crkvenih nauka. U kolovozu 1908. godine, već u dubokoj starosti, Lava Nikolajeviča Tolstoja je shrvala teška bolest; vjerujući da će uskoro umrijeti, veliki je mislilac osjetio potrebu da se još jedanput obrati braći - ljudima porukom, u kojoj je čitavo iskustvo života sažeo u jednoj riječi: LJUBAV. Svojstvo da ljubi ističe Tolstoj kao temeljno svojstvo i potrebu svakog čovjeka, dok odsutnost ljubavi smatra uzrokom sveg zla.

Oporavivši se toga puta, Lav Nikolajevič Tolstoj umro je dvije godine kasnije, (20. studenoga 1910.), ostavljajući svoju zadnju poruku u amanet čovječanstvu. Poruka počinje ovako:

„Voljena braćo, posebno vi koji se kod nas u Rusiji borite za ovakvo ili onakvo nikome potrebno državno uređenje. Tebi, mili brate, ma tko ti bio: car, ministar, radnik, seljak, treba samo jedno. A to je da proživiš ovaj neodređeno kratki trenutak života onako kako to od tebe traži Onaj koji ti je dao život.“

Isus je imao svoj životni cilj. On govori o tome: „*Ako zrno pšenično ne padne u zemlju i ne umre, ostane za se samo. Ako li umre, mnogo roda rodi... Sad je duša moja duboko potresena. Što da kažem? Oče, sačuvaj me od ovoga časa? Ali zato dođoh u čas ovaj. Oče, proslavi ime svoje!*“ Ivan 12:24, 27

Isus je govorio o svojoj smrti na križu. On je bio potresen. Ali istovremeno On kaže, zato sam došao u ovaj svijet. Ovaj je cilj i smisao moga života. Isus je djelovao oko tri godine. On je proučavao, blagoslovio, iscijelio, opomenuo, podijelio brige, bio rame i podrška, ali ništa od toga nije bio cilj Njegovog života, ne - čak ni govor na gori što znaju cijeniti i nevjerici. Ne, cilj Njegovog života je bio križ. Isus je došao u ovaj svijet radi križa. Isus je živio zbog križa. Na križu je On pomirio grijeh svijeta. Na križu je On nas otkupio Bogu. Zato i apostol Pavao govori u svom pismu Korinćanima: „*jer ne htjedoh među vama znati što drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga.*“ 1 kor 2:2 I dalje piše apostol Ivan: „*U tom je ljubav, ne da smo mi ljubili Boga, nego da je on ljubio nas i poslao Sina svojega kao pomirnu žrtvu za grijeh naše.*“ 1 Iv 4:10

Životno važno je znati cilj svoga života. Kao što je važno putniku znati cilj svoga putovanja da se ne bi izgubio putem. Jesenas smo organizirali Dan Mladih u Kutinskoj

zajednici pod temom: svrhovit život. Napravili smo za mlade majice sa tim tekstom. I tekst smo stavili u obliku križa. Križ je svrha i našega života.

Uskrs nas zove i on nam opet pruža priliku vježbati Isusove riječi u praksi. Isus nas poziva da izgubimo svoj život zbog Njega, zbog dobrobiti našeg bližnjega, da dajemo sebe u raznim životnim situacijama, da ostavimo svoju ugodnu i sigurnu zonu, da osjetimo potresenost pred križem, da nađemo cilj izvan sebe, zavrtnemo rukave i krenemo na posao. Vjera je život. Život je kompliciran i težak. Uvijek nije jednostavno znati što je ispravno ili Božja volja. Ali mi smijemo krenuti opet tražiti taj Božji put. I tada kada ne budemo uspješni, Bog može iskoristiti i naš neuspjeh za svoje svrhe. Najvažnije je da naša motivacija bude ljubav kao što je i Tolstoj zaključio krajem svoga života. U poslanici Efežanima čitamo: *„I živite u ljubavi kao što je i Krist ljubio nas i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodni miris!”* Ef 5:2

Cilj Isusovog života je bio križ. Mi smo pozvani da slijedimo isti put. Na kraju će i nama sa križa svijetliti nada i spasenje.

Elina Braz de Almeida

Vizija

Dragi čitatelji!

Da li ste za vrijeme Korizme obavili pripreme za Uskrs? Nekoliko trenutaka zajedno promislimo o tom vremenu ali i našim životima Bogom danim.

Da li smo u ovoj Korizmi promišljali o viziji, o izlasku i o oslobođenju tereta grijeha koji nas svakodnevno pritišću?

U prvoj knjizi Svetog Pisma, u knjizi Postanka u 12. pogl. čitamo: „*Jahve reče Abram: idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog u krajeve koje ću ti pokazati.*“ Ovo je Božji poziv, ponuda, a nagrada govori Bog dalje: „*Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat i sam ćeš biti blagoslov.*“ Slične tekstove nalazimo i u Novom zavjetu kada apostol Pavao poziva Timoteja da zajedno s njim trpi poradi Evanđelja. Također i u razgovoru Isusa s Mojsijem i Ilijom gdje Isus govori da će kroz njegovu muku i uskrsnuće doći oslobođenje. Poveznica svemu ovome je pogled u budućnost-vizija. Svatko može reći: o prošlosti - ne želimo razmišljati, u sadašnjosti živimo a gledamo u budućnost. Raseljavanja, odlasci u nepoznato, potraga za boljim i drugačijim životom, to je slika većine ljudi. Čuli smo: Abraham je imao viziju, radi koje je mogao ostaviti sigurnost doma te krenuti u neizvjesnost. Pavao je imao viziju vlastitog poziva i zato je mogao patiti, pa čak i druge motivirati da pate zbog Evanđelja. Isus je imao viziju. Bio je spreman poći u Jeruzalem, proći put noseći križ do Golgote i biti razapet, jer je imao viziju Uskrsa. Tu viziju nastojao je ucijepiti u svoje učenike, kako bi i oni imali sliku svega što se ima dogoditi.

Imati viziju, vidjeti naprijed, vidjeti budućnost! To je uvijek kopkalo čovjeka. Danas ljudi ulažu u vidovnjake i proricatelje, kako bi se dobila predodžba onoga što će se dogoditi. Istina, Isus je rekao da samo Otac nebeski zna vrijeme i čas, a nas je pozvao na molitvu i budnost. Pa ipak nije nas ostavio bez vizije. Ta vizija nije gatanje i nešto što bi se tražilo u kartama ili horoskopima, već u molitvi i pouzdanju, koje donose oslobođenje i posvećenje. Za onoga koji vjeruje, budućnost je već pročitana. Ona je vrlo jasna i sigurna. Nije zapisana u dlanovima, zvjezdama ili kartama, već u knjizi - Svetom pismu - Božjoj objavi. Ta knjiga se ne čita bolesnom znatiželjom, već vjerom. Ne plaća se novcem već odricanjem od gluposti i pouzdanjem u obećano. Samo onaj koji ima cilj, može u tome hodati. Samo onaj koji ima viziju budućnosti, može u sadašnjosti napraviti pravi izbor. Samo onaj koji vidi smisao, može izdržati patnju i ne bojati se.

Vjera je vizija budućnosti koja nas nosi! Vizija koja je idealna i nadilazi vrijeme i prostor. Ona razbija naša ljudska ograničenja. Ona je uvijek avantura, trpljenje i put u neizvjesnost. U svemu tome molitva je veliki dio naše vizije, jer razgovaramo s Bogom. A naš Bog naš nije Bog gubitnika, nego pobjednika i čovjekoljubaca.

Ako ste dosada izgubili već puno vremena na pronalaženju vaših vizija, vjerujte da jedino molitva nije izgubljeno vrijeme. Nemojte pomisliti da u tome Bogu činite uslugu, već razmišljajte o duhovnoj dobrobiti. U ovoj korizmi molitvom testirajmo opravdanje vjerom i mir s Bogom i ljudima. Upamtimo to dobro. Iz svega rečenog čini

se da ipak vremena imamo na pretek, posebno za nebitne stvari, a često govorimo da ga nemamo za sebe a još manje za druge. Tada smo siromašni, jer vjera je negdje na margini naših života.

Korizmeno vrijeme je prigoda da se poljuljani životnim neprilikama ispravimo i svakoga dana zahvalimo Bogu što postojimo. To možemo raditi u molitvi, jer tako ćemo doći do nove snage za buduće dane. To je put ozdravljenju, posvećenju i oslobođenju!

Predrag Gazibara

Zahvala za darove spasenja

1Pt1:3-9

Čitajući o apostolu Petru kroz evanđelja vidimo da je on osoba s kojom se možemo najlakše poistovijetiti: nepromišljen, tvrdoglav, brzoplet, lako plane.... A Isus je tog Šimona – Petra uzeo kao gromadu od kamena, netaknutog, prirodnog – griješnog i od njega učinio nešto što je samo Isus mogao vidjeti.

Apostol Petar je bio čovjek kojeg je Gospodin uzeo onakvog kakav je – „najsiroviji“ od svih apostola. Danas se teolozi muče sa Petrovim poslanicama i kažu: „Nije to pisao Petar, gdje bi taj običan ribar znao tako lijepo govoriti i pisati grčki“. Međutim, Duh Božji može učiniti sve. Bog je Svemoguć i On je to učinio.

Gospodin je tog Petra vodio sa sobom, a Petar ga je slijedio i kleo se u svašta i svakojake zgrade znamo o njemu. On je bio Isusov učenik koji je imao posebne privilegije, iako ga se tri puta odrekao. Ni jedan od učenika nije prohodao po vodi, samo Petar. On je bio i na gori preobraženja, bio je nazočan kada je Isus dizao mrtve, on je vidio kako je Isus Lazara uskrsnuo od mrtvih.

I sada 30 godina kasnije, nakon svih tih događaja Petar piše pismo koje je Sveti Duh sačuvao i za nas danas.

Duh Sveti je uzeo Petrovu ruku i zapisao izabranim putnicima, primjerice rasijanim po lijepoj našoj domovini, kako bi imali Pismo i poduku kojom je Gospodin podučio apostola Petra da budemo: ohrabreni, osvježeni, osnaženi, pokorni ako je potrebno za život koji nas očekuje. Da se pokorimo Isusu Kristu, da budemo poslušni, da se pouzdamo u Njega. Da ga slijedimo. Na koji način? Čitajući Sveto Pismo.

Isus je dao zapisati u evanđeljima sve ono što je nama danas potrebno za život.

Nećete naći ni jednu životnu situaciju u kojoj vam evanđelje neće biti dostatno da postupite onako kako bi postupio Isus Krist. Kada mi ljudima svjedočimo često ih želimo uvjeriti da je ovo što piše u Svetom Pismu istina. No ljudi koji čitaju nemaju čime testirati ono što mi govorimo. To dovodi do zaključka da je naše svjedočanstvo nedjelotvorno. Odnosno to su mrtve riječi na papiru, riječi koje nemaju nikakvu težinu. Zato je bitno da li smo u stanju kazati: „Dođi i vidi. Pogledaj mene. Dođi i iskusiti ono što sam ja iskusio“.

Sjetimo se što se dogodilo Petru kada su Isusa uhitili. Tri puta ga je zatajio i onda kada je pijetao zapjevao Petar se okrenuo, vidio Isusa i gorko zaplakao. To gorko plakanje nije značilo ništa jer sutradan kada je gledao kako razapinju njegovog Spasitelja, u kojeg je položio nadu svoga života, mislio je: „Sve je propalo. Gotovo je. Tri godine svoga života potrošio sam vjerujući u nešto, i evo, to je nestalo...“ I što je napravio? Vratio se natrag loviti ribe. Ali Gospodin nije zaboravio Petra.

Ponekad i mi znamo reći: „Ali, dosta mi je svega. To ne vrijedi. Idem ja dalje „loviti ribe“ i posvetiti se svojemu poslu. Pusti ti Gospoda, pusti ti crkvu“. Ali Gospodin ne zaboravlja.

Isusovom smrću nada kod njegovih učenika je nestala. To je ono što danas proživljava ovaj svijet. To je beznađe. Totalna apatija. Nema izlaza. U tunelu smo bez svjetla. Za

što se uhvatiti u ovom nesigurnom svijetu, u ovim nesigurnim vremenima? Što je oslonac?

Nekada kada smo se zapošljavali i dobili posao na „neodređeno“ vrijeme, to je bila premija. Danas to više ništa ne znači. Ako ste dobili ovaj mjesec plaću ne znači da ćete ju dobiti i sljedeći mjesec. Mi znamo reći: „Pa nadamo se“. I to je ljudska nada.

Tko zna hoće li firma propasti ili neće, hoće li u stečaj ili neće. To je ljudska nada, možda hoće, a možda i neće. „Nadamo se“.

A apostol Petar nama piše poslanicu nade. A koja je to nada? To je Krist Isus osobno. On je živa nada. Mi ga postojano čekamo. A to ne znači možda hoće doći, možda neće doći? Ne, zasigurno znamo jer što god je obećao to je i ispunio.

Bog nam je ostavio živu nadu koja se oslanja na Kristovo uskrsnuće.

Da, Krist je uskrsnuo tada kada ljudi nisu očekivali. I onda su se svi prisjetili pa su kazali: „Pa toliko puta je o tome govorio. Prošla su samo dva dana i mi smo sve to zaboravili“.

Zato Pismo kaže: „nemojte ostavljati sastanka i slušanja propovijedi“. Zbog čega u Pismu piše da se svakodnevno moramo hraniti Božjom Riječju? Jer smo skloni zaboravljati. Brzo zapamtimo, ali još brže zaboravljamo.

Uskrsnuće je ono što je Petru dalo živu nadu. Od trenutka uskrsnuća kada su učenici ugledali Gospodina, kada im se ukazao u lomljenju kruha, kada im je govorio, znali su da je Isus živ. Znali su da sve ono što je govorio je istina.

I sada je veoma važno kakva je moja nada, kakva je tvoja nada, brate i sestro? Čekamo li zasigurno? Mi volimo pjevati i govoriti o tome. Ali žalosno je kada krenemo živjeti bez nade i kada se ona ne vidi u našim životima. Naša djela ne svjedoče da doista čekamo Krista koji dolazi. Imamo planove za idući tjedan ili za mjesec i kao da nam Gospodnji dolazak ne paše u tom razdoblju. Kao da se Gospodin ne uklapa u taj naš plan.

A živa nada je ona nada koja čeka Krista neprestano. Mi često kažemo: „Joj, kako je sotona lukav i prefigan. Kako svijet ima snažan utjecaj, a moje tijelo je tako slabo“.

To su naši izgovori za raznovrsne gluposti koje radimo u životu. U 6. retku ovog teksta apostol Petar kaže: „...iako se jedan čas – ako to mora biti – budete ožalostili raznim kušnjama...“

Zašto kušnje? To je Petar mogao i izostaviti. Međutim oni koji su prošli kroz njih i koji prolaze, znaju da kroz kušnju uvijek učimo o našem Spasitelju Isusu Kristu, nešto što prije nismo znali.

Tek kada prolazimo kroz kušnje vrlo često Isus stoji uz nas mnogo uočljivije, možemo čuti njegov glas. Kušnje su teške, ali su i prolazne. Kušnje su test naše vjere. Ako je križ bio uzrečica povijesti, danas je vrijeme crkve dolina kojom mi polako prolazimo. Kaže Psalmist: „...pa da mi je i dolinom smrti proći neću se bojati, jer Ti si sa mnom. Štap tvoj i palica tvoja utjeha su meni...“ Mi smo izabrani putnici koji se krećemo tom dolinom, ali znamo cilj. Amen.

Josip Ivić

Biblijski stih: Iv 20;19-31

Epizodu s Tomom apostolom kako klečeći svojom rukom dodiruje rane Uskrsnuloga, nadahnutu evanđeoskim odlomkom koji smo čuli, nailazimo na mnogim slikarskim platnima svjetskih galerija. Ideja Tome kao personifikacije skeptika, kojeg Krist baca na koljena u trenutku kada mu pokazuje svoj probodeni bok da bi se uvjerio u stvarnost njegove uskrsne pojave, do te je mjere utjecala na apologetske interpretacije kršćanstva da je ušla u svojevrstni kulturni image zapadne civilizacije kroz prigovorni izraz "nevjerni Toma". Tu sliku apostola koji veoma realistički i racionalno slijedi svog učitelja nadopunjuju i dvije primjedbe Tomine koje donosi isti evanđelist Ivan. Jedna se odnosi na odlučnost slijediti Krista kad ovaj najavljuje svoju smrt: „Idemo i mi umrijeti s njime“, a druga na traženje objašnjenja puta o kojem Isus govori svojim učenicima pred svoj odlazak: „Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?“ Taj prizor susreta Tome s Uskrsnulim veoma je vješto korišten u propovjedničkoj praksi za apologetsko dokazivanje uskrsne stvarnosti. Dakako da je to simplicističko gledanje na zgodu s Tomom i daleko je od stvarne poruke koju je Ivan evanđelist želio uputiti svom čitateljstvu. Nevjernost apostola Tome apsolutno nije Isusu ili evanđelistu poslužila kao zgodna na nepobitan način utvrdi stvarnost uskrsnuća. Istinsku poruku valja tražiti u suprotnom smjeru. Pripovijest želi pokazati kako je potpuno beskorisno traženje bilo kakvog apodiktičkog dokaza na tom polju. Prigovor upućen apostolu Tomi znakovit je poziv na razmišljanje o jasnom razlikovanju između dokaza i znaka. Vjera se rađa iz znaka i nije nikakav plod dokaza koji bi obvezivao. Tu i počiva razlika između vjere i znanosti. Znanost i tehnika na apsolutan način traže dokaz. Za njih znak nema nikakve težine. Proizvodnja, kompetencija, zdravlje, trgovački odnosi, čak i odgovornost, sve to podliježe dokazivanju preko iskustvene provjere. U tom smislu apostol Toma mogao bi predstavljati davnog preteču modernog racionalističkog duha. Za Ivana vjera otklanja želju da se dokazuje. Ona može nastati jedino na temelju slobodnog prianjanja uz znakove koji nam se pružaju. U svojim poslanicama on je to poimanje vjere prorekao u govor o bratskoj ljubavi koja postaje prepoznatljiviji znak čovjekove vjere s Bogom: „Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama“.

Stoga je važnost odgoja za odgovornu slobodu i za život kao zajedništvo s Kristom neizmjerljivo važna. Nužno se trebaju povezivati horizontala i vertikala, odnosno mistika i aktivno zalaganje za izgradnju istinskih ljudskih odnosa. Pri tome promišljanju možemo se pozvati i na znakovit tekst iz Matejeva evanđelja o Posljednjem sudu. Prema tom evanđeoskom odlomku životna će bilanca čovjekova pred Bogom, prepuštena Kristovu sudu nad pojedinim čovjekom na kraju vremena se sastojati u odgovoru na pitanje kako smo djelotvorno prepoznavali Krista u čovjeku: „Što god učiniste jednom od moje najmanje braće, meni učiniste...“ U tom odlomku Matejeva evanđelja nalazimo na osnovno polazište za konkretni „kršćanski humanizam“. Znači li to preusmjeravanje teologije u neki humanizam? Možda ne toliko preusmjeravanje koliko otkrivanje znakova za traženje nužne ravnoteže između

božanskog i ljudskog, transcendentnog i imanentnog u samom poimanju Boga i čovjeka. Potrebu te ravnoteže uvidio je već davno Pascal, koji je za dokazivanje Isusa Krista ukazivao na razlikovanje između reda razumske vjere i reda znanstvenog razuma. Slijedeći trag biblijskih autora, posebno Ivana, on je shvatio da se vjera može roditi samo u srcu, koje je jedino kadro tumačiti znakove, pa kaže: "Srce ima svoje razloge što ih razum ne pozna. Vidimo to u tisuće slučajeva. Istinu ne spoznajemo samo razumom nego i srcem. Na ovaj posljednji način spoznajemo osnovna načela, pa se uzalud rasuđivanje, koje u tome nema udjela trudi da ih obori. Ova nemoć smije dakle poslužiti samo da ponizi razum koji bi htio o svemu suditi, ali mu nikako ne smije poslužiti da pobije našu izvjesnost, kao da je samo razum kadar poučiti nas. Sva sreća kad ne bismo toga trebali i kad bismo sve spoznavali nagonom i osjećajima! Srce osjeća Boga a ne razum." O odnosu skepse i vjere, razuma i srca, spoznaje Boga po rasuđivanju i djelotvornoj ljubavi, Tomine želje da se uvjeri u realnost Kristovu i njegove vjerničke ispovijesti Uskrsnuloga, Pascal odgovara: „Oni kojima je Bog darovao vjeru po osjećaju srca veoma su sretni i“. Ali onima koji toga nemaju mi možemo vjeru ponuditi samo preko rasuđivanja dok im je Bog ne dade preko osjećaja srca.“

Tako čitamo iz Evanđelja po Ivanu o Isusovom ukazanju učenicima koji su se u strahu od Židova zatvorili u dvoranu Posljednje večere. Zatvorena vrata slika su njihovih zatvorenih srdaca. A uskrsli se Isus unatoč zatvorenim vratima pojavljuje u njihovoj sredini da razbije strah i nevjeru, da u njih usadi radost i vjeru. Daruje im Duha Svetoga i šalje ih u svijet da navještaju radosnu vijest o novom životu. Ivan opisuje ono što se dogodilo u susretu Uskrsloga s njegovim učenicima kojima su Isusovim raspećem i ukopom propale sve nade. To što žene pričaju o praznome grobu i nekim anđelima primaju s nevjericom. Grob je, istina, prazan, ali Isusa nema. Što sada? Njihova je nevjera bila snažna. A u već spomenutom Tomi su zapravo uprisutnjeni svi ostali učenici. Dok su učenici raspravljali o Isusu i o tomu što sada učiniti, Uskrsli se pojavi u njihovoj sredini, iznenada, neočekivano. Pozdravlja ih „Mir vama“. Kako je Isus mogao ući u sobu kroz zatvorena vrata? Mogao je, jer on sada ima novi način življenja. On je proslavljeni Gospodin, Sin Božji koji, uskrsnućem od mrtvih, silom Duha Svetoga, sjedi zdesna Bogu. Događaj uskrsnuća božanske je naravi. Od trenutka svoga uskrsnuća Isus nije više podložan zakonima prostora i vremena, nije više sastavni dio našega fizičkoga svijeta. Njegovo je tijelo preobraženo, pneumatsko, produhovljeno. Kao takav Isus se iznenada pojavljuje u njihovoj sredini. Jučer je još visio raspet na križu, danas je proslavljen u njihovoj sredini! Pokaza im ruke i rebra. Želi ih uvjeriti da je on isti onaj Isus, prije raspet-sada proslavljen. Njegovo tijelo nije uništeno, ono je preobraženo, oduhovljeno, produhovljeno. Kršćanska vjera u uskrsloga Krista nije iluzija! Isusovi učenici nisu bili ni pod koju cijenu spremni stvarati takve iluzije. Bili su preveliki realisti! Vjera u uskrsnuće-to je vjera u ostvareno, življeno, primljeno otajstvo. Izgled uskrsnuloga Krista, način njegova novoga življenja takvi su da ga i njegovi najbolji prijatelji teško prepoznaju. Marija Magdalena zamijenila ga je s vrtlarom, dvojica učenika na putu u Emaus nisu ga

mogli prepoznati sve dok pred njima nije ponovio euharistijski čin blagoslova i lomljenja kruha, ali onda je iznenada nestao. Ne treba se stoga čuditi Tominom ponašanjem, njegovoj nevjeri. Nije samo Toma sumnjao u Isusovo uskrsnuće. Po Mateju bilo je više takvih sumnjivaca među apostolima više, bilo je više onih kojima se ono što su žene pripovijedale o praznome grobu i anđelima činilo kao tlapnja, te im ne vjerovali. U nevjernome Tomi zapravo su uprisutnjeni Ivanovi suvremenici i svi oni u narednim stoljećima koji ne vjeruju u Uskrsloga. Sve to ukazuje na činjenicu da je od samog početka kršćanstva uvijek bilo sumnje i nevjere u Isusovo uskrsnuće. Upravo zato: „Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju! I mi smo suočeni s Uskrsnulim Isusom, postavljeni smo pred otajstvo uskrsnuća. I mi smo izazvani da povjerujemo ili ne povjerujemo. Isus proglašava blaženima sve one koji ga nisu vidjeli svojim očima, koji ga nisu iskusili svojim osjetilima, a ipak vjeruju. Naravnim putem ne možemo prepoznati Uskrsnuloga i uskrsnuće od mrtvih. Za to je potrebna vjera. Uskrsnuće nije predmet prirodnih znanosti niti je ono predmet profane povijesti, nego darovane vjere. Vjera u uskrsnuće isusovo jeste vjera u pobjedu nad smrću, u smisao i puninu života. Isus reče Marti: „Ja sam uskrsnuće i život; tko u mene vjeruje, ako i umre živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo. U uskrsnuću kao eshatološkom događaju Bog je na djelu kao spasitelj i životvorac; Bog koji se objavljuje kao onaj koji „sve stvara novo“; novo nebo i novu zemlju. Isusovo je uskrsnuće preduhitraj, anticipacija eshatološkog novog stvaranja. U tom smislu uskrsnuće i za nas danas ima temeljno vjersko značenje! Ono je uzrok naše radosti, plog naše nade, vrelo naše ljubavi. Kao što je Isus uskrsnuo i mi ćemo uskrsnuti!

Josip Ivić